

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сай Ольги Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини другої статті 365 Цивільного кодексу України

Київ
8 липня 2025 року
№ 54-3(П)/2025

Справа № 3-113/2025(224/25)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання),
Городовенко Віктор Валентинович (доповідач),
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сай Ольги Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини другої статті 365 Цивільного кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Сай О.В. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає частинам четвертій, п'ятій статті 41, частині першій статті 55 Конституції України у взаємозв'язку з частиною першою статті 8, пунктом 9 частини другої статті 129 Конституції України (є неконституційним), окремий припис частини другої статті 365

Цивільного кодексу України (далі – Кодекс), згідно з яким суд постановляє рішення про припинення права особи на частку у спільному майні „за умови попереднього внесення позивачем вартості цієї частки на депозитний рахунок суду“.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Сай О.В. була власницею 1/4 частки у праві спільної часткової власності на квартиру.

Співвласниця квартири – Чаплієнко Л.В. – у 2020 року звернулася до Личаківського районного суду міста Львова із позовною заявою, у якій просила припинити право власності Сай О.В. на частку квартири.

Личаківський районний суд міста Львова рішенням від 16 лютого 2022 року, залишеним без змін постановою Львівського апеляційного суду від 29 серпня 2022 року, позов Чаплієнко Л.В. задовольнив та припинив право власності Сай О.В. на частку вказаної квартири; визнав за Чаплієнко Л.В. право власності на цю частку квартири та стягнув на користь Сай О.В. компенсацію вартості частки квартири у сумі 281 023 грн, яка згідно з банківськими квитанціями Акціонерного товариства „Ощадбанк“ була внесена Чаплієнко Л.В. на два окремих рахунки Територіального управління Державної судової адміністрації України у Львівській області.

Не погодившись із указаними судовими рішеннями, Сай О.В. звернулася до Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду з касаційною скаргою.

Касаційний цивільний суд у складі Верховного Суду ухвалою від 3 жовтня 2022 року відмовив Сай О.В. у відкритті касаційного провадження за її касаційною скаргою.

Сай О.В. у вересні 2023 року звернулась через свого представника до Личаківського районного суду міста Львова із заявою про перегляд за нововиявленими обставинами рішення Личаківського районного суду міста Львова від 16 лютого 2022 року.

Личаківський районний суд міста Львова ухвалою від 13 грудня 2023 року, залишеною без змін постановою Львівського апеляційного суду від 17 червня 2024 року, відмовив Сай О.В. у задоволенні її заяви про перегляд за нововиявленими обставинами рішення Личаківського районного суду міста Львова від 16 лютого 2022 року.

Не погодившись із указаними судовими рішеннями, Сай О.В. звернулася до Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду з касаційною скаргою.

Касаційний цивільний суд у складі Верховного Суду постановою від 17 березня 2025 року касаційну скаргу Сай О.В. залишив без задоволення, а ухвалу Личаківського районного суду міста Львова від 13 грудня 2023 року та постанову Львівського апеляційного суду від 17 червня 2024 року – без змін. Касаційний цивільний суд у складі Верховного Суду погодився із висновками суддів першої та апеляційної інстанцій і зазначив, що „аргументи касаційної скарги є ідентичними доводам заявника, яким судом апеляційної інстанції надана належна оцінка“; „доводи касаційної скарги не дають підстави для висновку, що оскаржені судові рішення ухвалені без додержання норм матеріального та процесуального права“.

1.2. Сай О.В. твердить, що „приписи ч.2 ст. 365 ЦК України не конституційні оскільки <...> допускають непропорційне втручання у право приватної власності через те, що не можуть неминуче гарантувати, що колишній власник отримає компенсацію за своє відчужене право власності; <...> допускають виникнення ситуацій, за яких гарантія виконання остаточного судового рішення стає ілюзорною“.

На думку автора клопотання, окремий припис частини другої статті 365 Кодексу не гарантує „отримання компенсації за відчужену власність“, а стосується „виключно внесення коштів на депозитний рахунок суду“, що є „достатнім для прийняття рішення про припинення права власності на частку у спільному майні“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що „приписи ч.2 ст.365 ЦК України не сумісні із гарантіями судового захисту в частині обов'язковості остаточного судового рішення. Оспорювані приписи, навпаки, не захищають колишнього власника від виникнення тих ситуацій, коли виконання остаточного судового рішення стає ілюзорним“.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності оспорюваного припису статті 365 Кодексу, Сай О.В. цитує приписи Конституції України, Кодексу, посилається на рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у її справі, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що Сай О.В., твердячи про невідповідність Конституції України (неконституційність) окремого припису частини другої статті 365 Кодексу, не навела аргументів на підтвердження цього, а лише процитувала приписи Конституції України та послалася на юридичні позиції Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини. Автор клопотання висловив незгоду із судовими рішеннями у його справі, а також власне бачення того, як мають бути врегульовані відповідні правовідносини.

Наведене свідчить, що Сай О.В. не обґрунтувала тверджень щодо неконституційності окремого припису частини другої статті 365 Кодексу, а отже, не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сай Ольги Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого припису частини другої статті 365 Цивільного кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**